

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 353/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. P., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. L. D., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 9/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2006 doručená sťažnosť Ing. I. P., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. L. D., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 9/06.

Sťažovateľ uviedol, že 12. novembra 2004 podal Okresnému súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 100 000 Sk s príslušenstvom. Podľa vyjadrenia sťažovateľa okresný súd 2. novembra 2005 rozhodol platobným rozkazom, ktorým pôvodnému návrhu vyhovel, ale *„nezohľadnil vývin situácie pokiaľ ide o počet vykonaných úkonov právnych služieb a v závislosti na tom výšku trov právneho zastúpenia“*. Z uvedeného dôvodu podal sťažovateľ 10. novembra 2005 proti rozhodnutiu okresného súdu v časti výroku o trovách konania odvolanie. Podľa jeho vyjadrenia ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu krajský súd o odvolaní nerozhodol.

Sťažovateľ je toho názoru, že *„posudzovanie nároku na náhradu trov konania vôbec nepatrí medzi zložité právne problémy, ale práve naopak“*, a preto sa listom zo 14. septembra 2006 adresovanom predsedníčke krajského súdu domáhal, aby vo veci zjedнала nápravu, teda aby došlo k odstráneniu prierahov v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 9/06. Sťažovateľ uviedol, že na jeho sťažnosť mu odpovedal podpredseda krajského súdu listom z 9. októbra 2006, v ktorom mu oznámil, že sťažnosť nepovažuje za dôvodnú.

Sťažovateľ zároveň uviedol, že 26. októbra 2006 jeho právna zástupkyňa nahliadla do spisu krajského súdu sp. zn. 10 Co 9/06, pričom zistila, že listom z 20. septembra 2006 krajský súd bez rozhodnutia o odvolaní vracia spis okresnému súdu. Sťažovateľ v tejto súvislosti vyslovil názor: *„Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd nevenoval náležitú pozornosť prípadu, pretože nedostatok v postupe prvostupňového súdu mohol zistiť bez zbytočného odkladu v primeranej lehote po doručení spisu, a nie až po ôsmich mesiacoch.“*

Sťažovateľ sa domnieva, že postupom krajského súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 9/06 porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, krajskému súdu

prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov, zaviazal ho zaplatiť mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk a trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré

z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 233/06).

Ústavný súd zistil, že proti platobnému rozkazu okresného súdu sp. zn. 26 Ro 3783/2004 z 2. novembra 2005 podal s'ťažovateľ odvolanie v časti výroku o náhrade trov konania. Okresný súd predložil spis na rozhodnutie krajskému súdu 17. januára 2006. Krajský súd listom z 20. septembra 2006 bez rozhodnutia o odvolaní vrátil vec okresnému súdu ako predčasne predloženú. V liste ho upozornil na skutočnosť, že platobný rozkaz nebol účinne doručený odporcovi. Tento prípis krajského súdu bol 24. októbra 2006 predložený kancelárii na opis, pričom 3. novembra 2006 sa predmetný spis ešte nachádzal na krajskom súde.

Celková dĺžka doterajšieho konania vedeného krajským súdom (viac ako 9 mesiacov), a to aj vzhľadom na charakter veci (preskúmanie rozhodnutia prvostupňového súdu v časti výroku o trovách konania) a spôsob vrátenia spisu okresnému súdu bez rozhodnutia o opravnom prostriedku, zatiaľ vylučuje, aby konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 10 Co 9/06 bolo už možné pokladať za konanie so zbytočnými priet'ahmi. Ústavný súd už v predchádzajúcich prípadoch judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného

práva zaručeného týmito článkami (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhoveli (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01).

S poukazom na vyššie uvedené argumenty sa ústavný súd nedomnieva, že by postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 9/06 bolo možné považovať za postup, ktorý by bol podkladom pre vyvodenie záveru o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde aj o jej neprípustnosť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v prípadoch namietaného porušenia základného práva v dôsledku zbytočných prietáhov v konaní zapríčinených všeobecným súdom skúma, či sťažovateľ využil právny prostriedok, ktorý mu na ochranu jeho základného práva v ustanoveniach § 62 a nasl. poskytuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“).

Z obsahu sťažnosti, ako aj jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ namietal zbytočné prietahy v konaní krajského súdu sťažnosťou adresovanou predsedníčke krajského súdu a krajskému súdu doručenou 14. septembra 2006. Na sťažnosť sťažovateľa reagoval podpredseda krajského súdu listom z 9. októbra 2006, v ktorom konštatoval, že sťažnosť nie je dôvodná.

Ústavný súd poukazuje na to, že podanie sťažnosti predsedníčke krajského súdu (14. septembra 2006) v krátkom čase pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (31. októbra 2006) sa javí byť iba formálnym úkonom, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak

taká sťažnosť mohla mať, ak by predsedníčka okresného súdu dostala primeranú (rozumnú) lehotu na prijatie opatrení proti v okolnostiach prípadu zisteným zbytočným priesťahom vo veci samej (obdobne napr. IV. ÚS 306/04, III. ÚS 78/05, III. ÚS 85/06).

Na základe týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je potrebné odmietnuť aj pre jej neprípustnosť, a to so zreteľom na nesplnenie podmienky konania zakotvenej v ustanovení § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol už na svojom predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, nezaoberal sa žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2006